

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2238/2020
10.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дарко Комненић, адвокат из ..., против тужене Градске општине Нови Београд, коју заступа Општински правобранилац Градске општине Нови Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1068/19 од 31.05.2019. године, у седници одржаној 10.11.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужене, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1068/19 од 31.05.2019. године, у ставу првом, преиначујућем делу става другог и у ставу трећем и четвртном изреке.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и тужене за накнаду ревизијских трошкова.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 1086/16 од 26.10.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име неисплаћене накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада, за период од 01.10.2012. године, закључно са августом 2015. године, исплати укупан износ од 107.190,00 динара, са законском затезном каматом на појединачно одређене месечне износе, почев од датума доспелости па до исплате, ближе одређене овим ставом изреке, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка у укупном износу од 46.800,00 динара, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове поступка у укупном износу од 25.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1068/19 од 31.05.2019. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке и обавезана тужена да тужиоцу на име неисплаћене накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада, за период од 01.10.2012. године, закључно са августом 2015. године, исплати укупан износ од 107.190,00 динара, са законском затезном каматом на појединачно одређене месечне износе од доспелости, па до исплате, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом другим изреке, потврђено је решење о трошковима парничног поступка у делу става другог изреке првостепене пресуде, којим је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка за износ од 7.200,00 динара и жалба

тужиоца у том делу је одбијена као неоснована, док је у осталом делу решење преиначено и обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 39.600,00 динара. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде и одбијен захтев тужене да се обавезе тужилац да туженој накнади трошкове поступка у укупном износу од 25.500,00 динара, као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка по жалби у износу од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену ревизију је благовремено изјавила тужена, због погрешне примене материјалног права, а из разлога наведених у члану 404. став 1. ЗПП.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

С обзиром да је ревизија тужене дозвољена по одредби члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14), то није било потребе да се о истој одлучује као о посебној ревизији.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку и нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је у радном односу код тужене, а у периоду од октобра 2012. године закључно са августом 2015. године, тужена му није исплатила трошкове за одлазак и повратак са рада. Одлуком начелника Градске управе тужене од 14.09.2012. године, у складу са Препоруком градоначелника Града Београда, одлучено је да се накнада трошкова за превоз ради доласка и одласка са посла неће вршити уплатом средстава на текући рачун запослених, већ директном уплатом на „Бус-плус“ картице запослених. Тужилац је поднео захтев послодавцу да му се накнада трошкова за превоз за долазак на рад и одлазак са рада врши уплатом на текући рачун у висини цене месечне претплатне карте.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио захтев тужиоца имајући у виду да је тужена обезбедила плаћање накнаде за превоз кроз уплату цене вредности „Бус-плус“ допуне, те је у смислу члана 39. и 40. Колективног уговора постојао нормативни основ да тужена, као послодавац, регулише начин исплате накнаде за превоз обезбеђењем уплате допуне кроз тзв. „Бус-плус систем“, а на тужиоцу је пропуст што није обезбедио „Бус-плус“ картицу на коју би овај износ био уплаћен.

Другостепени суд је, одлучујући о жалби тужиоца преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев тужиоца, позивајући се на одредбу члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду и члана 38. и 40. Посебног колективног уговора за државне органе, са образложењем да Препорука градоначелника и одлука тужене донета на основу те препорука немају обавезујући карактер и не могу да умањују права запослених која они имају по основу Закона о раду, због чега је тужена у обавези да тужиоцу исплати тражене износе за утужени период.

По оцени Врховног касационог суда, другостепена одлука заснована је на правилној примени материјалног права.

Одредбом члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05...54/09) било је прописано да запослени има право на накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада у складу са општим актом и уговором о раду у висини цене превозне карте у јавном саобраћају. Новелираном одредбом члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 75/14) прописано је да запослени има право на накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, уколико послодавац није обезбедио сопствени превоз.

Одредбама члана 8. Закона о раду прописано је да колективни уговор и правилник о раду (у даљем тексту: општи акт) и уговор о раду не могу да садрже одредбе којима се запосленом дају мања права или утврђују неповољнији услови рада од права и услова који су утврђени законом (став 1.), а да општим актом и уговором о раду могу да се утврде већа права и повољнији услови рада од права и услова утврђених законом као и друга права која нису утврђена законом, осим ако законом није другачије одређено (став 2.).

Посебним колективним уговором за државне органе („Службени гласник РС“ 23/98 и 11/09) у члану 38. став 1. тачка 1. прописано је да запослени има право на накнаду трошкова превоза и то превоза на рад и са рада у висини цене месечне претплатне карте у јавном саобраћају. Према члану 39. став 1. запослени има право на месечно-претплатну карту за долазак и одлазак на рад за релације где јавни превозник омогућава куповину. По члану 40. став 1. руководилац надлежног органа по правилу врши накнаду трошкова за превоз за одлазак на рад и долазак са рада куповином месечне претплатне карте на почетку месеца за наредни месец за релацију где је то омогућено, а према ставу 2. истог члана изузетно, на захтев запосленог, руководилац надлежног органа може донети одлуку да исплату врши у новцу у висини цене месечне претплатне карте.

На основу цитираних одредби послодавац је у обавези да запосленом наканди трошкове превоза. Једино ограничење тиче се висине ових трошкова и оно зависи од висине месечне претплатне карте. Закон није регулисао начин исплате трошкова превоза. Око начина исплате се послодавац и запослени могу договорити, а то може бити уређено и Колективним уговором као у овом случају. Право (овлашћење) у виду реализације ове исплате – куповином „Бус-плус“ карте или исплатом новчаног износа, припада запосленом. Како је Колективним уговором који се примењује на тужену предвиђено да на захтев запосленог, руководилац надлежног органа може донети одлуку да исплату врши у новцу у висини цене месечне претплатне карте, те да је тужилац такав захтев поднео, правилан је закључак другостепеног суда да су испуњени услови да се тужиоцу ови трошкови исплате.

На основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је на основу члана 154. став 1. и 165. став 1. ЗПП, у ставу другом изреке, одбио захтеве тужиоца и тужене за накнаду ревизијских

трошкова, с обзиром да тужена није успела са ревизијом, а да одговор на ревизију није
нужан за вођење парнице.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**